

νά, με τὸ μανιασμένο ἀγέρα τὰ χειμωιάτικα μεσημέρια.

Νά, στὴ δίπλα κάμαρα κάθονται τώρα τὰ τρία κοριτσάκια, καὶ κοιτοῦν με περιέργεια καὶ με κάποιο δέος τὰ πλούσια παιχνίδια, ποὺ ἀπ' τὰ τώρα κουβάλησε ἡ θεὰ της, γιὰ νὰ καταφέρει τὴν Ἀθηνούλα νὰ μείνῃ. Μὰ τὰ παιδιά δὲν ἔχουν ὀρεξὶ νὰ παίξουν, ξέρουν κι' αὐτὰ τὸ μεγάλο νέο. Ἡ Ἀθηνούλα τοὺς θὰ τοὺς φύγῃ... ἢ Ἀθηνούλα τοὺς θὰ γίνῃ πλούσια...

Πῶ, πῶ, πῶ, κι' ἔλα αὐτὰ τὰ παιχνίδια κι' ἔλα αὐτὰ τὰ λούσα ἡνάκι δικὰ της. — Χαίρεσαι Ἀθηνούλα; ... — Ναι μὰ κοίτα τί ὁμορφὴ κούκλα. Δικὴ της ἡνάκι. Ματίνα; ρωτάει ἡ Νασούλα, ἡ δευτέρα κόρη. Ἐνα χλωμὸ καχευικὸ κοριτσάκι ὁκτὼ χρονῶ. Ἡ Ματίνα εἶναι ἡ μεγάλη κι' οἱ μικρὲς νομίζουνε πὼς ἔλα πὰ τὰ ξέρεῖ αὐτὴ. ... Κοτζάμ κορίτσι δὲ δώδεκα χρονῶ. Καὶ βέβαια εἶναι δική της, τί, μὴν ἔχει ἄλλα παιδιά ἢ θεὰ γιὰ νὰ παίζουε ἢ μήπως καὶ θέλει νὰ τὴν παίξῃ ἡ ἴδια;

— Καὶ θὰ ἔχῃ καὶ ὠραία φρουτάνια καὶ ὠραία καπέλλα. ... ἀπ' ἔλα ἔ; ... Πῶ, πῶ, Χριστέ μου, τί χαρὰ της. ... θὰ τὴ βλέπουμε καὶ δὲ θὰ τὴν γνωρίζουμε. ... Τί ὁμορφὴ ποὺ ἡνάκι.

— Καὶ μ' αὐτὰ εἶναι ὁμορφὴ ἢ Ἀθηνούλα, μουρμουρίζει σὰν ἀπὸ μέσα της ἡ Ματίνα, με κάποια κρυφὴ κι' ἀνομολόγητὴ ζήλεια, γιατί αὐτὴ ἢ καίμενούλα εἶναι ἀσχμηούτικη με τὰ σκαμμένα της μάγουλα τὰ γεμάτα σπυράκια.

Ἀλήθεια, ἀπὸ τὰ τρία κοριτσάκια μόνο ἢ Ἀθηνούλα εἶναι τόσο γλυκεῖα καὶ τόσο ὁμορφὴ, γι' αὐτὸ κι' ἡ θεὰ της τὴν διάλεξε γιὰ παιδί της.

— Νά σὰς πῶ. ... πετάγεται ἔαφνου ἢ Ἀθηνούλα ποὺ καθόταν τὴν ὥρα σκεπτικὴ, ἔλα θὰ τὰχῃ ἔδῳ, δὲ λέω, μὰ δὲν ξέρω. Νά. ... κατὶ φοβάμαι. ... θὰ μ' ἀγαπήῃ τάχα ἢ θεὰ μου σὰν τὴ μάνα μου; ἔ; ...

— Καὶ βέβαια θὰ σ' ἀγαπήῃ, τὴν παρηγορεῖ ἡ Ματίνα, κι' ἔπειτα μὴν νομίζεις πὼς ἐμεῖς πάλι θὰ χαθεῖμε γιὰ σένα; νὰ δῇς ποὺ ἔρχομαστε καὶ θε Κυριακὴ νὰ σὲ βλέπουμε... μόνο ποὺ σὺ ἔτσι καλοντυμένη ποὺ θάσαι μὴ μπὰς καὶ δὲν μὰς καταδέχσαι; δὲν πιστεύω.

— Σὺ πῃ καλὴ, πετάχτηκε ἡ Νασούλα, ποὺ δὲ θὰ καταδέχεται; τ' ἄ δέοφια της, νὰ δᾶ ἢ ὥρα νὰ μὴ καταδέχεται καὶ τὴ μάνα της. Μπᾶ!

— Οὐφ, τί μοῦ λέτε, καλὴ; Δὲν καταλαβαίνω. Ἐνα μονάχα θέλω νὰ μοῦ πῆτε. Τώρα ποὺ θὰ με κάνῃ

παιδί της ἢ θεὰ μου πὼς θὰ τὴ λέω, μάνα; δὲν μπορῶ.

— Ὅχι καλὴ αὐτὴ θὰ τὴν λὲς μαμμά. ...

— Ἀ βέβαια ἄλλο μάνα, κι' ἄλλο μαμμά. Μαμμά θὰ λέω τὴν καινούργια καὶ μάνα τὴν παλιὰ, ἔ; ...

— Ἀκουσε. ... Ἀκουσε. ... ἀκόμα δὲν ἔφυγα κι' ἔγεια ἢ «παλιὰ», λέει ἢ Χαρίκλεια ποὺ τὴν ἀκουσε ἀπ' τὴν διπλανὴ κάμαρα. Τί σκληρὰ ποὺ γίνονται καμμιὰ φορὰ τὰ παιδιά δίχως νὰ τὸ καταλαβαίνουν.

— Ἐλα δὲ, καυμένη, ποὺ συνερίζεσαι ἔνα μωρό! Μ' ἔλυσες με χτένισες, ξέρω ποιὸς με γέννησε». Ἐννοῖα σου μ' ἔ, τι νὰ τὴς κάνω ἐγὼ, ἔσένα θ' ἀγαπήῃ περισσότερο

— Μονάχα νὰ μὴν μοῦ τὴ χαλάσῃς, νὰ τὴν προσέχῃς, νὰ τὴν ἀγαπάς. ... καὶ πάλι τὰ μάτια τὴς φτωχοχήρας, γεμίσανε δάκρυα.

Δὲν ἦταν πάντα τόσο φτωχεῖα ἢ Χαρίκλεια. Ὁ ἀντρας της τὸν εἶχε τὸν τρόπο του, πρῶτος καρροτσέρης τὴς Ἀθήνας, με δώδεκα ἄλογα στοὺς σταύλους, τέσσερις ἀραμπάδες καὶ πέντε σούστες. Ἀπὸ τὰ χέρια του τρώγανε ψωμί, δὲ μονάχα οἱ δικοὶ του, πλούσια καὶ παραπανιστά, μὰ καὶ κάμποσες φτωχὲς οἰκογένειες. Μὰ δὲν εἶχε χέρι νὰ κρατήσῃ καὶ γιὰ τοὺς ἀνάποδους καιροὺς.

(Τὸ τέλος τοῦ ἐρχόμενου).

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΡΟΔΟΠΗ Η ΠΑΛΙΑ ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

6

Λοιπὸν ναί, ἢ Ροδόπη θὰ ξανάβλεπε τὸ σαντάλι της, καὶ νὰ με ποῖο θαυμάσιο τρόπο:

Καθὼς εἶπαμε Φαραῶν, δηλαδὴ βασιλιάς στὴν Αἴγυπτο ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ὁ Φαμημίτιχος. Πολὺ νέος, μόλις εἶχε ἀνεβεῖ στὸ θρόνο μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, αἰτάτε, πὼς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ λαὸ καὶ νὰ γίνῃ ἀγαπητός. Γι' αὐτὸ ἐπαύσατο πολὺ νὰ κάνῃ δικαιοσύνη καὶ κάθε μέρα, κατὰ τὸ μεσημέρι καθόταν στὴν ἀλὴ ἀπ' ἔσω ἀπ' τὸ παλάτι του στὴ Μέμφιδα καὶ διέταζε τοὺς ἑλάνους ποὺ παρουσιάζονταν. Ἐτσι καὶ τὸ μεσημέρι ἐκεῖνο, καθισμένος ἔκει ἔσω στὸ θρόνο του, καὶ τριγυρισμένος ἀπὸ τοὺς ἀνιδίους του ἐδίκαζε.

Μιὰ στιγμὴ, ποὺ ἤθελε, φαίνεται, κατὶ νὰ σκεφθῇ, σήκωσε τὰ μάτια του ψηλὰ καὶ τότε εἶδε στὸν γαλάζιο οὐρανὸ νὰ πετοῦν κατὶ μεγάλα μαύρα πουλιά. Τὰ κοίταξε ἀκόμα, διὰ, ἀπὸ τὸ σμάρι αὐτὸ ἐσχώρισε ἕνας ἀετός, χαμήλωσε λίγο, στάθηκε ἴσια-ἴσια πάνω ἀπὸ τὸν Φαμημίτιχο, καὶ τοῦ ἔδωκε ἕνα χρυσοκόκκινο πρᾶματάκι, ποὺ ἔπεσε πάνω στὰ γόνατά του. Ὁ Φαραῶ ξαφνιάστηκε:

— Τί εἶν' αὐτό; Μπᾶ! ἕνα κόκκινο, χρυσοκέντητο σαντάλι! Ἀπὸ ποῦ νὰ τὸ πῆρε ὁ ἀετός; Καὶ γιατί ἦρθε καὶ τῶριξε πάνω μου; Ὁ ἀνθρώπος δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ τὰ θελήματα τῶν θεῶν, μὰ χωρὶς ἄλλο κα-

ποιος θεός θα τὸν ἔστειλε ! Εἶναι σημάδι αὐτοῦ γιὰ μένα. Καὶ τὸ πρῶτο ποῦ ἔχω νὰ κάμω εἶναι νὰ ζητήσω καὶ νὰ μάθω ποιά φροῦσε αὐτὸ τὸ τόσο-δὲ μικρὸ σανδάλι. Γιατὶ δὲν εἶναι παιδιάτικα. Ὁ Ἄπὸ τὸ σχῆμα του καὶ τὸ κέντημά του φαίνεται πὼς εἶναι ἑνὸς μεγάλου χοριτσιοῦ ποῦ ἔχει ὁμως τὸ μικρότερο πόδι τοῦ κόσμου.

Ἔμεινε λίγο συλλογισμένος, ἔπειτα σηκώθηκε καὶ φώναξε μὲ ἀπόφραση : — Λοιπὸν, ἐγὼ αὐτὴ θὰ τὴν βρῶ ! Κι' ὅποια κι' ἀν εἶναι θὰ τὴν πάρω γυναῖκα μου καὶ θὰ τὴν κάνω βασίλισσα. Εἶναι τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ ! Καὶ πρόσταξε ἀμέσως νὰ βγοῦν κήρυκες ὁ ὅλο τὸ βασίλειον καὶ νὰ διαλαλήσουν πὼς στὸ παλάτι τοῦ Φαραῶ εἶχε πέσει ἓνα κόκκινο σανδάλι καὶ πὼς ὁ βασιλιάς θάπαιρνε γυναῖκα του ἐκείνην ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ φερέση.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ κυρία Τσέυν ἔκανε νὰ μὲ τὸ κεφάλι της κι' ἔρριξε μιὰ ἐξετάστι- κὴ ματιά στὸν πολυθρό- νο δρόμο. Ὅπως ὁ ἄν- τρας της, ἔτσι κι' αὐτὴ ἀπὸ τὰ πολλὰ ταξίδια ποῦ ἔκανε ἤξερε ἀπ' αὐ- τὲς τίς συγκεντρώσεις καὶ τίς εὗρισκε τὴν μία ὁ- μοια μὲ τὴν ἄλλη.

Οἱ ψαράδες ἄρχισαν νὰ ἔρχονται καὶ ν' ἀνα- κατεύονται μὲ τὰ πλή- θη τοῦ κόσμου μπρὸς στὲς πόρτες τοῦ Δημαρ- χείου — Πορτογάλοι μὲ σκουφιά γαλάζια καὶ μὲ τίς γυναῖκες τους ποῦ εἶχαν τὸ κεφάλι τους γυμνὸ ἢ σκεπασμένο μ' ἓνα σάλι· ναυτικοὶ ἀπὸ τὴ Νέα Σκωτία μὲ γα- λανά μάτια καὶ ναυτικοὶ ἀπὸ τίς υπερπόντιες θα- λασσινὲς γῶρες : Γάλλοι, Ἴταλοί, Σουηδοί, Δανοὶ μαζὶ μὲ τὰ ξένα πληρώ- ματα τῶν πλοίων ποῦ ἔ- καναν τὴν ἀκτοπλοΐα καὶ παντοῦ γυναῖκες ντυ- μένες στὰ μαῦρα ποῦ χαιρετιόνταν μὲ στυγνὴ ὑπερηφάνεια, γιατί ἦταν ἢ μεγάλη τους ἡμέρα. Καὶ ὑπῆρχαν καὶ ἱερωμένοι ἀπὸ κά- θε δόγμα, ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς ἐπι- σκοπιανούς ὡς τοὺς λουθηρανούς πάστορες, μὲ τὰ περδεδεμένα ψαφὰ γέ- νεια, ποῦ στὰ νειάτα τους ἦταν ναυτι- κοὶ καὶ ποῦ εἶχαν φάει τὴ θάλασσα μὲ τὸ κουτάλι· καὶ συνδένονταν ἀδελ- φικὰ μὲ τοὺς ψυχράδες εἰκοσι· καρα- βιῶν καὶ πάνω. Εἶχαν ἔρθει ἀκόμη καὶ πλούσιοι πλοιοκτῆτες ποῦ εἶχαν δολέκληρο στόλο ἀπὸ γολέττες στὴν κατοχὴ τους, μέτοχοι ἀπὸ ἀτμοπλοΐ-

κὲς ἑταίρειες καὶ μικροῦ δικηγέτες ποῦ δὲν εἶχαν πᾶν ἀπὸ ἓνα κιθαράκι καὶ αὐτὸ καταχρεωμένοι· εἶχαν ἔρρι-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ μικρὴ ἀνηψιά της Ἑλληνοπούλας, ἡ Τζέννη εἶναι ἡ πιὸ ρομαντικὴ διαπαισούλα. Δὲν ἔχει ἀκόμη νὰ διαβάσῃ ἀλλὰ κοιτάζει τίς ὥραιες εἰκόνες.

(Ἀνεκινῶνται ἀπὸ τὴν Ἑλληνεπούλα)

καὶ τραπέζιτες καὶ ἀσφαλιστὲς καθὼς καὶ ἰδιοκτῆτες ναυπηγείων ἢ δεξα- μενῶν ἢ ρυμουλκῶν ἢ ἀποθήκων καὶ ὅλο τὸ ἀνακατεμμένο πλήθος τοῦ λι- μανιοῦ.

Πέρασαν ἀνάμεσα ἀπὸ τίς καρέ- κλες τίς βαλμένες στὴ σειρά ἔπου ξεχώριζαν τ' ἀνοικτόχρωμα φορέμα- τα τῶν χοριτσιῶν καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ δήμου τοὺς παρέλα- βε καὶ τοὺς πῆγε στὲς μπροστινὲς σειρὲς, καμαρώνοντας γιὰ τοὺς ἐπίση-

μοὺς ξένους ποῦ τιμοῦσαν τὴ γιορτὴ. Ὁ Τσέυν εἶχε κουβεντιάσει μαζὶ του πέντε λεπτά τῆς ὥρας λίγες μέρες πρὶν καὶ ἀπὸ τότε τὸν θεωροῦσε φίλο του.

— Λοιπὸν, κύριε Τσέυν, πὼς σὰς φαίνεται ἡ πόλις μας ; Ἔχετε καὶ σεῖς στὰ μέρη τὰ δικὰ σας τέτοιες γιορτὲς, κυρία μου;

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τσέυν, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε τόσο παλιοὶ σὰν κι' ἐσὰς.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, οὔτε λό- γος νὰ γίνεταί. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως νὰ βρι- σκόμαστε ἐδῶ στὲς γιορτὲς ποῦ δώ- σουμε ὅταν συμπληρώθηκαν τὰ δια- κόσια πενήντα χρόνια ἀπὸ τὴν ἱδρυ- σὴ μας. Σὰς βεβαιῶνω, κύριε Τσέυν, πὼς ἡ παλιὰ πολιτεία μας ργῆκε ἀσπρὸ πρόσωπο.

— Τὸ ἄκουσα ποῦ τὸ ἔλεγαν. Μὰ πὼς γίνεται ὅσοτερά ἀπ' ὅλα αὐτά, νὰ μὴν ἔχη ἡ πόλις σας ἓνα καλὸ ξενο- δοχεῖο;

— Αὐτὸ τοὺς τὸ λέω πάντα ἐγώ, κύριε Τσέυν, βέβαια θὰ χρειαστῇ νὰ ξεδεφύουμε χρήματα πολ- λά, μά...

Δὲν τελείωσε τὴ φράση του γιατί ἀκούστηκαν οἱ πρῶτες ἠχηρὲς συγχορ- βίες τοῦ ἁρμονίου.

— Τὸ νέο μας ἁρμό- νιο, εἶπε ὁ ὑπάλληλος τοῦ δήμου μὲ χαμᾶρι. Μὰς κοστίζει, ξέρετε, τέσσερις χιλιάδες δολλάρια. Νὰ τώρα μερικὰ ἀπὸ τὰ ὀρ- φανὰ μας ποῦ σηκώνον- ται νὰ τραγουδήσουν. Ἡ γυναῖκα μου τοὺς ἔμαθε ὅλα τὰ τραγούδια. Ἐλπί- ζω νὰ σὰς ξαναῖδῶ σὺν- τομα, κ. Τσέυν. Μὲ ζη- τοῦν στὴν ἐξέδρα.

Λεπτές, δροσερές, καθά- ριες οἱ φωνὲς τῶν παιδιῶν σκέπασαν τὸν ὄρυθο ποῦ ἔκαναν οἱ τελευταῖοι κα- θυστερημένοι καθὼς το- ποθετοῦσαν τίς καρέκλες.

« Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, ὁμνεῖτε τὸν Κύριον ! »

Οἱ γυναῖκες ἀπὸ τὴ μιὰν ἀκρὴ ὡς τὴν ἄλλη τῆς μεγάλης αἰθουσας ἔ- σκυθαν γιὰ νὰ ἰδοῦν καλύτερα, ἐνῶ οἱ ἄνδρες πλημμύριζαν τὸν αἰθέρα. Ἡ κυρία Τσέυν μαζὶ μὲ μερικὸς ἄλ- λους ἄρχισε νὰ νοιώθῃ τὴν ἀναπνοὴ τῆς νὰ πιάνεται. Ποτὲ της δὲν φαν- τάζεταν πὼς ὑπῆρχαν τόσες χῆρες στὸν κόσμον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ